

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4013/2023
06.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радмила Вучковић, адвокат из ..., против туженог „ББ ДООМ“ ДОО Ниш, чији је пуномоћник Сандра Рајковић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 5324/22 од 14.06.2023. године и допунског решења истог суда Гж1 5324/22 од 11.10.2023. године, у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 5324/22 од 14.06.2023. године и допунско решење истог суда Гж1 5324/22 од 11.10.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Нишу П1 1834/21 од 16.09.2022. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи накнади трошкове ревизијског поступка од 80.888,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1834/21 од 16.09.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име зараде за 2015. и 2016. годину исплати појединачне опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 193.313,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 5324/22 од 14.06.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да јој на име зараде за 2015. и 2016. годину исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка.

Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка од 77.478,00 динара.

Допунским решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 5324/22 од 11.10.2023. године, делимично је усвојен предлог туженог за допуну другостепене пресуде и обавезана тужила да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка поред досуђеног износа од 77.478,00 динара, исплати још износ од 31.500,00 динара, док је предлог туженог за накнаду трошкова поступка преко наведеног износа до тражених износа означених у предлогу одбијен као неоснован.

Против правоснажне пресуде и допунског решења донетих у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. ЗПП са допуном ревизије.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиле.

С обзиром да је ревизија тужиле дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских навода на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос код туженог уговором о раду од 08.10.2015. године на радном месту директор – оснивач, са пуним радним временом и уговореном зарадом од 121,00 динар у нето износу по сату рада. Дана 27.06.2016. године тужила је закључила уговор о преносу удела којим је у својству преносиоца пренела без накнаде ВВ, као стицаоцу, удео у друштву у висини од 100% основног капитала друштва. Након тога, решењем туженог од 01.07.2016. године тужили је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом и одређено да ће јој бити исплаћена зарада, накнада зараде и друга примања која је остварила, а која јој нису исплаћена до дана престанка радног односа. За период радног ангажовања од 08.10.2015. године до престанка радног односа 30.06.2016. године тужили су уплаћени доприноси за обавезно социјално осигурање, а у овом спору тужила потражује исплату зараде за наведени период, с обзиром да је свакодневно долазила на посао и обављала рад, а зарада јој није исплаћена. Поред послова техничке природе, тужила је обављала и организационе послове, подизала новац из банке и потписивала платне листове за запослене, али не и за себе. Као овлашћено лице имала је депонован потпис за располагање средствима на рачуну туженог, а поред ње депонован потпис имала је и ГГ, која тада није била у радном односу код туженог. Платни спискови и обрачунске листе за тужилу нису потписани од стране запосленог, нити од стране послодавца. Вештачењем је утврђено да су укупно потребна средства за исплату нето зарада запосленима код туженог, за спорни период од 08.10.2015. године

до 30.06.2016. године, износила 806.697,00 динара, а да су по налозима које је потписивала тужилја подигнута средства у износу од 323.722,00 динара тако да та средства нису била довољна да се исплате зараде за све запослене и да су недостајала средства у износу од 482.975,00 динара за исплату зарада у целини за запослене, па и за тужилју. Само за обрачунату зараду тужилји у спорном периоду, према обрачунским листама, било је потребно 202.813,00 динара. После 01.07.2016. године настављена је исплата зарада и подизање средстава за зараде, али је налоге потписивала ГГ, јер је тужилји престао радни однос дана 01.07.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилји припада право на исплату зараде за обављени рад у спорном периоду, те је тужбени захтев усвојио као основан.

Међутим, по оцени другостепеног суда, тужилја свесно није себи исплаћивала зараду (хтела је да помогне туженом), па је таквим својим поступањем пристала на штету у виду неисплаћених зарада, а ни приликом престанка радног односа није променила одлуку, што је као директор могла да учини (да себи исплати заостале зараде), па је из ових разлога преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев.

По оцени Врховног суда становиште другостепеног суда је погрешено.

Према члану 48. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005...75/2014) директор може да заснује радни однос на одређено или неодређено време, закључењем уговора о раду.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 75/14), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, а према члану 121. став 1. истог закона, послодавац је дужан да запосленом приликом сваке исплате зараде и накнаде зараде достави обрачун.

Чланом 186. став 1. Закона о раду, послодавац је дужан да запосленом, у случају престанка радног односа, исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је запослени остварио до дана престанка радног односа у складу са општим актом и уговором о раду.

По одредби члана 60. став 4. Устава Републике Србије нико се не може одрећи права на правичну накнаду за рад.

Право на зараду је једно од основних права запосленог и она припада запосленом као накнада за рад који обавља код послодавца. Обавеза је послодавца да ову исплату запосленом изврши, јер обављени рад даје запосленом право на исплату одговарајуће зараде. У конкретном случају, тужилја је у спорном периоду свакодневно долазила на посао и радила (што није ни било спорно током поступка), а тужени није доставио ниједан доказ о исплати зараде тужилји за обављени рад. Из ових разлога, правилно је првостепени суд утврдио да тужилји зарада за наведени период није исплаћена и оценио да је тужбени захтев основан. Висина потраживања утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке који је обрачун

извршио према обрачунским листама тужиље за спорни период и платних спискова за запослене код туженог.

У погледу трошкова парничног поступка правилно је првостепени суд применио одредбе чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, а одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка који су му досуђени допунским решењем апелационог суда је преиначено имајући у виду да по жалби у овом поступку тужени није успео.

Из наведених разлога применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиља је успела у поступку по ревизији, па јој на основу члана 153. став 1, 154. и 163. став 2. у вези члана 165. став 2. ЗПП, припадају трошкови ревизијског поступка. Висина је одмерена на име тражених трошкова за састав ревизије 18.000,00 динара, према важећој Адвокатској тарифи, и на име судске таксе за ревизију 25.155,00 динара и ревизијску одлуку 37.733,00 динара, према Закону о судским таксама, те је одлучено као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**